

Schriftlezing: Psalm 29

Tekst: idem

Gez. 145:1,2,3,4

Ps. 19:1,3

Ps. 29:1,2,3

Ps. 29:4,5

Gez. 50

Gehouden te: Baflo, 31-07-11, (9.30 u.)

Gemeente van onze Heer Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

1. Onweer

Wie is er bang voor onweer? Je mag je vinger wel even opsteken.

Niemand? Dat geloof ik niet. Ik ben er best een beetje bang voor. Als het ver weg is niet. Maar als het heel dichtbij is wel.

Waarom ben je bang voor onweer? Je schrikt iedere keer zo van de plotselinge felle flitsen. En het onweer maakt een vreselijk hard lawaai. Je steekt maar gauw je vingers in de oren als je een flits hebt gezien. Overdag, als het licht is valt het nog wel mee. Maar 's nachts als het donker is zie je de bliksem nog veel meer. De donder klinkt nog harder, lijkt het wel. Je schrikt wakker van zo'n harde klap.

Mag je bang zijn voor onweer? Zeker wel. Waarom niet? Er zijn ook genoeg grote mensen die bang zijn voor onweer. Het is ook wel gevaarlijk. Stel dat de bliksem ergens inslaat.

Zou David ook bang geweest zijn voor onweer? Hij was niet zo bang uitgevallen. Hij was niet bang voor een leeuw of een beer, die proberen een schaap van zijn kudde te roven. Dan ging hij er op af en maakte die leeuw of beer dood. En toen bij Goliath was David ook niet bang. Hij ging op hem af in de naam van de Heer.

Of David bang voor onweer was weten we niet. Onder de indruk was hij zeker wel. Dat blijkt uit Psalm 29. Hij had oog voor het indrukwekkende van Gods schepping. De maan en de sterrenhemel, Psalm 8. De glans van de zon, Psalm 19. Ook het indrukwekkende van een geweldige onweersbui.

De donder is niet zomaar iets, gelooft David. Hij gelooft dat God zelf het laat onweren. Hij hoort dan de stem van de HEER klinken.

Onweer is het geluid van God. Vandaag nog? Wij weten hoe onweer ontstaat, wat bliksem is: een elektrische ontlading. Geluid van God, stem van de HEER? Zeker weten. Een geweldig teken van de majesteit van God.

Daarvan mogen we onder de indruk zijn. Want de HEER is groot en machtig. Daarvan zingt David ons voor in Psalm 29.

De stem van de HEER is heel indrukwekkend

2. Aanbidding in de hemel

David laat zijn psalm in de hemel beginnen. Zozeer is hij onder de indruk van de heerlijkheid van de stem van de HEER op aarde. Een lucht vol onweer heeft hem ertoe

gebracht deze psalm te gaan zingen. De gelovigen hebben de machtige stem van God gehoord.

Maar David wil niet alleen de beleving van de mensen verwoorden. Ook in de hemel weerklinkt het geluid van de donderslagen. De hemel is er mee getuige van. Daar is het ontzag voor de Heer nog groter geworden. Want de hemelbewoners zijn nog dichter bij God dan de mensen op aarde. Zo zou je het kunnen zeggen Vanaf de aarde klinkt uit de mond van David en de zangers de oproep aan de hemelbewoners:

*"Erken de HEER, o goden,
erken de HEER, zijn macht en majesteit,
erken de HEER, de majesteit van zijn naam,
buig u voor de HEER in zijn heilige glorie."* (vs. 1,2)

Groots is dit begin van de psalm. Viervoudig klinkt de uitnodiging om de HEER te aanbidden. Om Hem in zijn majesteit te erkennen en te eren. Dat uitbundige hoort bij de stijl van deze psalm. Wanneer je zo onder de indruk bent van de macht van God, dan kun je niet kort zijn.

Dat hebben wij al. Als je iets heel mooi vindt, of iets heeft een grote indruk op je gemaakt, dan blijf je dat herhalen. Wat was het mooi! Wat was het geweldig! Je wilt het iedereen wel laten weten. Dat geldt nog veel meer nu het gaat om de glorie van de HEER.

De aarde roept de hemel op om voorop te gaan in aanbidding van God. Dat lijkt een beetje merkwaardig. Kunnen wij vanaf de aarde de hemelbewoners aanspreken? Kunnen wij met hen contact hebben? Ja, in het geloof kan dat. De hemelbewoners zijn nauw betrokken bij wat er op aarde met het volk van God gebeurt. Dat vertelt de Bijbel.

Wij op aarde mogen weten, dat de HEER in de hemel omringd is door een hemelse hofhouding en door een machtig leger van engelen. God zendt die legers uit om zijn kinderen bij te staan en te beschermen. Zij dienen de Heer als getrouwe knechten. Psalm 29 brengt dat op een eigen manier onder woorden. Vergelijkt u het begin maar met het slot. De psalm begint bij de hemelingen en eindigt bij het volk van de HEER op aarde in de tempel.

De hemelbewoners worden hier – en op andere plaatsen in de Bijbel – ‘goden’ genoemd. Letterlijk staat er: ‘zonen van God’. Je zou het zelfs kunnen vertalen met ‘godenzonen’. Maar komt hier niet in aanmerking. Zeker niet in onze wereld, waar voetballers van bepaalde clubs al godenzonen genoemd worden.

Met dat ‘goden’ wordt de machtige positie van de engelen aangeduid. Zij omringen Gods troon en hebben van God bepaalde macht gekregen. Het zijn de leden van Gods hemelse hofhouding.

Deze leden van Gods hofhouding worden opgeroepen om de HEER eer te bewijzen. Op een moment als dit. Nu de Heer zo indrukwekkend zijn majesteit heeft laten zien. Bewijs eer aan de HEER en erken zijn kracht.

Want God bewijst dat Hij een machtige Koning is. Zijn majesteit is vol kracht en effect. Bijna nergens blijkt dat zo duidelijk als in een hevige onweer. Die majesteit van God moet als het ware naar Hem terugkeren in de aanbidding van zijn naam.

Gods naam moet erkend worden. Want zo maakt God zich bekend als de Almachtige. Als de God die alle krachten in zijn schepping gebruikt en beheerst. Donder en bliksem zijn geen blinde natuurkrachten. Ook geen krachten die door de heidenen als goden worden betiteld en vereerd. Geen weergoden, die ons al dan niet gunstig gezind zijn.

Nee, op deze manier laat de naam van de heerlijke HEER zich kennen. Nergens zijn wezens te vinden die dat zo van nabij meemaken als de engelen. Het is dus ook hun taak om dat uit te roepen in de hemel en bij gelegenheid op de aarde. Jesaja mocht daarvan getuige zijn, toen hij tot profeet geroepen werd. Hij schrijft in hoofdstuk 6 van zijn boek:

"In het sterfjaar van koning Uzzia zag ik de Heer, gezeten op een hoogverheven troon. De zoom van zijn mantel vulde de hele tempel. Boven hem stonden serafs."

En die serafs riepen elkaar toe:

"Heilig, heilig, heilig is de HEER van de hemelse machten. Heel de aarde is vervuld van zijn majesteit." (Jes. 6:1,3)

Zo wordt in de hemel de heilige naam van God uitgeroepen en zijn majesteit erkend. De hemel is van die majesteit vol. Maar de hele aarde ook. Niet minder. De serafs, leden van het hemelse hof, zeggen dat daar. En op aarde moeten de mensen dat ook horen en weten. Jesaja komt onder de indruk van dat luide roepen. De dorpelposten van de tempel beven daardoor.

Wat moet dat een machtig gehoor zijn, engelen die de eer van de HEER uitroepen. De leden van het hemelse hof doen niets liever dan dat. Het is hun lust en hun leven. Ze aanbidden de HEER dag en nacht in zijn heilige tempel.

3. Op commando?

Het wonderlijke van Psalm 29 is nu dat David, een mens, aan de leden van het hemelse hof het commando geeft: *"Buig u voor de HEER in zijn heilige glorie."* Buigt u diep als de heilige HEER verschijnt.

Mag David dat zeggen? Mag hij een dergelijk commando geven? Ja, want hij is gezalfde zoon van God. Denk aan Psalm 2:

*"Ikzelf heb mijn koning gezalfd,
op de Sion, mijn heilige berg.'
Het besluit van de HEER wil ik bekendmaken.
Hij sprak tot mij:
'Jij bent mijn zoon,
ik heb je vandaag verwekt.'" (Ps. 2:6,7)*

David spreekt hier ook als de Vader van de beloofde Christus. Dat geeft hem het recht zo te spreken. Om zelfs het hemelse hof te 'commanderen'.

Wat David hier doet zou je kunnen vergelijken met wat de voorzitter van de gezamenlijke vergadering van de Eerste en Tweede Kamer doet op Prinsjesdag. Als de koningin op het punt staat de Ridderzaal te betreden, roept hij: "De koningin!" En

iedereen gaat staan als bewijs van eer voor Hare Majesteit. En aan het eind van de zitting roept hij: "Leve de Koningin!" En iedereen roept: "Hoera, hoera, hoera!" Voor God de HEER ga je niet staan, maar je buig je neer. In aanbidding, in erkenning van zijn majesteit.

In de hemel doen de bewoners dat, gewillig en met vreugde.

De HEER is verschenen. Zijn naam is geopenbaard. Zijn stem is gehoord in het machtige onweer. Hij, de HEER. Jahwe. Van zijn naam is Psalm 29 vol. Welgeteld 18 keer komt de naam Jahwe hier voor. Slag op slag neemt David die naam op zijn lippen. En de hemel zelf gaat ons daarin voor.

De HEER, een naam om van onder de indruk te komen. Als hemelbewoners en als volk van God.

Waar de HEER zijn naam laat klinken, daar gaat dat gepaard met grote kracht en heerlijkheid. Wanneer Hij verschijnt, dan kan het niet stil blijven. In de hemel niet. Maar op aarde evenmin. Gods naam en zijn stem brengen dan hemel en aarde in beweging. Dan gaat het er van langs. David heeft het gehoord en gezien.

4. Donder op aarde

David maakte een zware onweersbui mee. De lucht is er vol van. Ja, het hele land is er vol van. En als er in vers 2 van de berijmde psalm staat: "*Door de God der heerlijkheid klinkt de donder wereldwijd*", dan ligt dat precies in de lijn van de psalm. Laten we proberen ons even in David te verplaatsen. Waar bevindt hij zich, wanneer hij deze psalm zingt? In Jeruzalem, naar we mogen aannemen. In zijn paleis. Ook in de omgeving van de tent waar de ark van de HEER staat. De aardse troonzetel van God, waar het volk komt om God te aanbidden.

Jeruzalem ligt hoog, op een heuvel. David ziet het onweer opkomen en over heel het land trekken. Het komt op in het westen, boven de Middellandse Zee. Daar ontstaan de buien altijd. Vanuit zee trekken ze het land binnen. David heeft dat zien gebeuren. Hij zingt:

*"De stem van de HEER boven de wateren,
de God vol majesteit doet de donder rollen,
de HEER boven de wijde wateren."*

Fel en hard weerklinkt de donder op het water van de grote zee. Het rolt en het weerkaatst. Het onweer klinkt bij zee anders dan in het binnenland.

Machtig, donderend klinkt de stem van de HEER. Het overstemt het geluid van de branding, het geruis van de wilde golven. "*Boven het geweld der meren klinkt de sterke stem des HEREN.*" Het straalt kracht uit en glorie. Indrukwekkend is wat de HEER met zijn stemgeluid doet.

David schildert dat in de verzen 5 – 9 van de psalm.

Vanuit de zee in het westen ziet hij de bui eerst naar het noorden trekken. Hij hoort hoe de stem van de HEER daar zijn kracht en glorie bewijst. Daar in het noorden van Palestina liggen de bergen Libanon en Sirjon. Dat is een andere naam voor de Hermon.

De Libanon is beroemd door zijn cederbomen. Die bomen zijn symbolen van kracht en heerlijkheid, van trots en pracht en praal. Maar bergen en bomen beginnen niets tegen de stem van God. Gods stem verbreekt de ceders van de Libanon. Hij doet ze afbreken als waren het luciferstokjes.

Zelfs de bergen komen in beweging als de Heer zijn stem laat horen. Als een jonge stier in het bos. Ze gaan er als het ware bevend vandoor. Ze maken bokkensprongen als jonge kalveren in de wei.

De bergen van de Libanon zijn heilige bergen in de ogen van de Kanaänieten. Daar wonen volgens hen de goden. Deze bergen dansen van schrik voor de stem van de Heer. Maar ze dansen ook van vreugde. Want de bergen herkennen als het ware de stem van hun Schepper.

Zo is het in heel de schepping. Zij laat zich buigen onder de machtige hand en de krachtige stem van de Heer. Zo machtig is die stem, dat het vuur er af spat.

"De stem van de HEER ontbrandt in vurige vlammen."

Wie een beetje natuurkunde heeft gehad op school, weet dat niet de donder de bliksem veroorzaakt. Maar dat het geluid van de donder een begeleidend verschijnsel is van de bliksem. En de bliksem is een elektrische ontlading. En luchtlagen vallen op elkaar.

Oké, dat weten we allemaal. We kunnen het verklaren. Maar toch, het is ook het geluid van God. David heeft gelijk. De stem van de HEER doet met zo'n geweld luchtlagen en wolken botsen, dat de vonken er van af vliegen. Het vuur van de hemel springt er af.

Het is net als wanneer je twee vuurstenen hard tegen elkaar ketst. Dan wordt het vuur er uit gehouwen.

Zo machtig is de stem van de Heer nu.

In het noorden dreunt de donder over de berghellingen. Maar ook het oosten en het zuiden van het land krijgen er van langs.

"De stem van de HEER brengt de woestijn tot beven, beven doet de HEER de woestijn van Kades."

Oostelijk van Jeruzalem begint direct de woestijn van Judea. En Kades ligt in het steppegebied in het zuiden van het land. Daar klinkt het onweer anders. Daar woedt de bui ook hevig. En de stormwind wervelt het zand de lucht in. De steppe beeft. Wat er aan planten is zwiept heen en weer onder de gesels van wind en donder. Ook het dierenrijk komt onder de indruk. De herten werpen voortijdig hun jongen, door de stem van de HEER. Zo schrikken ze. En herten wonen in de bossen. Die vinden we vooral in de Jordaanstreek, in het oosten van Israël dus.

De bomen in het bos worden door de stem van de HEER afgeschild. De schors wordt er helemaal afgeslagen. Je ziet dat, als een boom door de bliksem is getroffen.

Dat doet de stem van de HEER allemaal. God zelf openbaart zich machtig en onweerstaanbaar.

5. Zeven donderslagen

Waarom dient dat allemaal? En wat doet dat bij mensen en hemelbewoners?

De Heer wil ons diep onder de indruk brengen van zijn majesteit. Nee, dat betekent niet dat Hij de angst voor God er diep bij ons wil in dreunen. Wel, dat wij gerust versted moge staan van Gods kracht. Van het geweld, dat Hij kan losmaken met zijn stem.

Dat mag ons imponeren, zelfs in de 21^e eeuw, met al onze kennis van weer en natuur. Het bepaalt ons erbij hoe onbeheersbaar allerlei natuurverschijnselen zijn.

Stormen, aardbevingen etc. Wie zou ooit de bliksem en de donder kunnen beheersen? Wie anders dan God alleen?

Gods stem klinkt de eeuwen door. Zijn donderslagen rollen dreunend door de geschiedenis. En we weten niet wat we ervan zeggen moeten. Welke betekenis we eraan moeten hechten. Dat houdt God voor ons verborgen. Dat is verzegeld. Waarom zeg ik dat hier zo?

Laten we even gaan tellen in de psalm: de uitdrukking 'de stem van de HEER'. Precies zeven keer komt die in deze psalm voor. Daarom wordt de psalm ook wel genoemd de psalm van de zeven donderslagen. Daarmee brengt David een volheid van majesteit en kracht onder woorden.

Zeven keer klinkt de stem van de HEER dreunend door het land. Zeven keer klinkt de stem van de HEER wereldwijd.

Zeven donderslagen hoorde Johannes op Patmos klinken op het geroep van een machtige engel. Zeven donderslagen laten hun stem horen.

"Ik wilde opschrijven wat ze gezegd hadden, maar een stem uit de hemel zei tegen mij: 'Wat de zeven donderslagen gezegd hebben, moet je geheimhouden. Schrijf het niet op.'" (Opb. 10:4)

Veel mag Johannes zien en opschrijven over de periode van het Nieuwe Testament. Dit niet. Dit blijft een geheim tussen de Heer en zijn apostel. Maar dat deze zeven donderslagen van de majesteit en de kracht van de Heer gesproken hebben, dat staat wel vast. Op grond van de verdere openbaring in de Bijbel.

De Heer zal zijn majesteit ten volle openbaren in de hemel en op de aarde. Zijn stem zal dreunend klinken als de donder, die David over het land zag trekken. *"Want des HEREN stem is krachtig, vol van luister, groots en machtig."*

6. Gezegend met vrede

De stem van de HEER richt heel veel aan in de schepping. David heeft dat bezongen. Maar waar blijven de mensen nu? Wat werkt het uit bij hen? Wat doet de HEER in het bijzonder bij zijn volk? En ook in de hemel?

"Majesteit! roept heel zijn paleis."

Aan de oproep uit het begin van de psalm wordt in de hemel gehoor gegeven. Het hemelse hof gaat de HEER aanbidden. De aarde siddert. De hemel breekt uit in gejuich, nu zo luid en zeventvoudig de stem van de HEER heeft geklonken.

Zo gaat dat in het paleis van de grote Koning. In de hemel én op de aarde. Want daar waar Gods volk vergaderd is klinkt Psalm 29 ook uit honderden, ja uit duizenden kelen. David legt zijn volk dit lied op de lippen. Een lied voor Jeruzalem en een lied in Jeruzalem.

Rondom dreunt en buldert het. Maar als een rots staat veilig en vast de troonzetel van God, de ark van het verbond. In de tent van God, in de tempel. Hoe veilig is het daar! Hoe heerlijk en vol genade maakt de HEER daar zijn naam bekend. Daar laat Hij ook zijn stem klinken, lieflijk en vol evangelie.

De hemel zegt: Ere! Zij gaat daarin de aarde voor. Dat eerbetoon wordt op aarde overgenomen. Gods volk kan niet achterblijven.

Want wij weten wat voor machtige Koning de HEER is. Hij troonde boven de zonvloed. Hij beheerst de wateren en de luchten. Geen zee gaat God te hoog. Geen storm of

onweersbui is Hem te machtig. Bij zo'n machtige Koning vaart het volk van de HEER wel. In vrede.

*"De HEER zal macht aan zijn volk verlenen,
de HEER zal zijn volk zegenen met vrede."*

David is zijn psalm begonnen in de hemel. Hij laat nu zijn psalm landen in de tempel, bij het volk van de Heer. Dat volk zal het ook merken, als de stem van de HEER weerklinkt. Het krijgt vrede.

Hoe vredig en fris is het na een onweersbui op een warme zomerdag. De natuur, die de adem inhield, leeft weer op. Zij herademt weer. Wat een vrede. Zo gaat het ook met Gods volk, wanneer Gods donderslagen door de wereld klinken. God zegent zijn volk met vrede en troost.

Gods volk ontvangt kracht en sterkte in deze wereld. Het mag delen in de zegen van God. Die zegen bestaat in vrede. De vrede van de grote koning. Dat is uiteindelijk de vrede van Christus, die God in Sion verleent.

De HEER overwint al zijn vijanden. Zijn machtigste wapen is zijn stem. Maar tegelijk is die stem het lieflijkste instrument, dat God heeft. Met zijn stem bewerkt Hij vrede en rust voor het volk dat Hij liefheeft.

In de hemel klinkt: "Eer aan de Heer." Op aarde klinkt het ook. Want op aarde komt er vrede.

Psalm 29 kun je niet beter samenvatten dan met de woorden van de hemelse legermachten:

*"Eer aan God in de hoogste hemel
en vrede op aarde voor alle mensen die hij liefheeft." (Luc. 2:14)*

Koninklijke vrede van de machtige en heilige Heer door zijn Zoon Jezus Christus. Ere zij God!

Amen